

Arrest

nr. 293 756 van 5 september 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. RENIERS
Fr. Robbrechtsstraat 32
1780 WEMMEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. RENIERS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 12 juni 2021, dient op 19 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 10 augustus 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 26 april 2022.

1.3. Op 21 november 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 22 november 2022 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en een sjiitische moslim te zijn van Arabische origine. U bent afkomstig uit Kerbala (Zuid-Irak). U woonde tot 2019 op verschillende adressen in Kerbala. Vanaf 2019, en dit tot aan uw vertrek uit Irak op 11 juni 2021, verbleef u afwisselend op verschillende plaatsen, i.c. Bagdad, Koerdistan en Thiqr. U had altijd de droom om aan de politieacademie te gaan studeren. Echter, in 2014 was u getuige van het hardhandig optreden van de politie, leger, de milities tegen jongeren en personen die zich verzetten tegen de overheid, de corruptie, etc. U zag hoe jongeren gedood, verminkt, ontvoerd werden, hoe vrouwen en kinderen geterroriseerd werden. In diezelfde periode ging uw vader op bezoek bij zijn broer, M.A.T. (OV X en CG X), uw oom en ondertussen ook uw schoonvader - u huwde in 2021 met zijn dochter (zie infra) - een belangrijk opposant van de overheid. Tijdens zijn bezoek vond een aanval plaats, gericht op uw oom, en raakte uw vader zwaargewond. De echtgenote van uw oom werd voor de ogen van uw neef/ schoonbroer gedood. Uw schoonvader vluchtte naar Noord-Irak maar onderweg naar Erbil werd de wagen van de bergens gereden. Uw schoonvader en zijn kinderen overleefden de aanslag. Uw schoonvader verliet uiteindelijk Irak en reisde naar België waar hij in 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende. Hij verkreeg de status van vluchteling. Uw neef/schoonbroer en nicht/echtgenote Z.M.K. kwamen vervolgens via gezinshereniging naar België en verblijven hier tot op heden. Omwille van deze gebeurtenissen besliste u dat u een andere richting uit wou en u vatte in 2016 uw rechtenstudies aan. U besepte dat het leger en de politie samenwerken met de milities tegen het volk, terwijl u de rechten van het Iraakse volk wilde verdedigen. U studeerde aan de universiteit van Babel en behaalde uw diploma in 2020. Tijdens uw studies werkte u als stagiair in verschillende advocatenkantoren. Eind 2020, na uw afstuderen begon u als zelfstandig advocaat te werken bij verschillende advocatenkantoren.

Nog vóór u afstudeerde nam u deel aan protesten en betogingen die in Irak plaatsvonden, dit vanaf begin oktober 2019, waarbij de mensen en jongeren hun rechten opeisten op het vlak van gezondheidszorg, werk, onderwijs, veiligheid en de wijdverbreide corruptie binnen de Iraakse overheid aanklaagden. U nam 2 à 3 keer per week deel aan verschillende betogingen en dit zowel in Kerbala, Basra alsook in Bagdad. Ook uw broer A. nam samen met u deel aan de protesten. Uit schrik voor problemen omwille van zijn deelname aan de betogingen verblijft uw broer sinds april 2020 niet langer thuis. Sindsdien, en dit tot op heden, verblijft uw broer, samen met uw vader, op verschillende plaatsen in Koerdistan en Bagdad. Af en toe keren ze nog terug naar huis in Kerbala. Tijdens deze protesten was u weerom getuige van het hardhandig optreden van de milities en de overheid tegen de opposanten. Tijdens de betogingen kwam u in contact met familieleden van slachtoffers van dit hardhandig optreden en midden 2020 besloot u om, samen met een aantal collega's-advocaten, klacht in te dienen tegen de verschillende milities en de rechten van de slachtoffers te verdedigen. Vanaf begin 2021 diende u verschillende klachten in bij verschillende rechtbanken tegen oa. Asaeb Ahl al-Haqq, Hezbollah, Badr-organisatie, ea. Korte tijd nadien zouden de milities op de hoogte gekomen zijn van uw betrokkenheid als advocaat bij de verschillende klachten. Op 18 maart 2021 werd uw vader in de buurt van jullie huis in Kerbala aangesproken door gewapende personen, tevens in uniform. Ze raadden uw vader aan dat u de klachten zou intrekken, uw werk zou stoppen en Irak zou verlaten. Vier dagen later, op 22 maart 2021, zou uw broer A. op dezelfde manier en met dezelfde boodschap benaderd zijn op zijn werk. Uw broer kreeg tevens te horen dat het de laatste waarschuwing was. U begon te vrezen voor uw leven. Begin april 2021 vernam u immers via vrienden/kennissen dat uw naam op een 'dodenlijst' staat. Sinds midden april 2021 stopte u ook uw werkzaamheden en begon u uw vlucht uit Irak voor te bereiden. Begin mei 2021 werd uw vriend/collega, I. a. W. - zijn naam stond eveneens op de 'dodenlijst' - vermoord. Op 25 mei 2021 werd uw huwelijk met Z. - jullie huwden reeds op 1 mei 2021 op islamitische wijze - geregistreerd bij de rechtbank Kerbala. Nadat u alle vereiste documenten had verzameld, verliet u Irak op 11 juni 2021 legaal - u had een Spaans visum - via de luchthaven van Najaf richting Turkije. U vervolgde uw weg via Madrid en kwam op 12 juni 2021 aan in België. U verzocht op 19 juli 2021 om internationale bescherming.

Na uw vertrek uit Irak zouden milities nog naar u zijn komen vragen bij de burens en bij uw ouderlijk huis. Ook zouden er vragen gesteld zijn over uw schoonvader en echtgenote, en/of ze naar Irak teruggekeerd waren. U vreest in Irak tot te worden gedood door de milities en dit omwille van de klachten die u indiende.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw rijbewijs, een verblijfsvergunning op uw naam voor de Koerdische Autonome Regio, uw lidkaart van de juristenunie, uw lidkaart van de Unie van Arabische juristen, uw lidkaart van de balie, uw paspoort, een document

betreffende uw visum voor Spanje, een gezondheidscertificaat, een attest van goed gedrag en zeden, uw diploma secundair onderwijs, uw bachelor-diploma, een kopie van de woonkaart op naam van uw vader, een kopie van de overlijdensakte op naam van uw schoonmoeder, een kopie van de identiteitskaart op naam van uw schoonvader, uw huwelijksakte + vertaling, uw diploma rechten, kopieën van verschillende volmachten, prints van foto's van uzelf tijdens de protestacties, met medestudenten, een print van een artikel van de Belgische organisatie voor mensenrechten en ontwikkeling en twee usb-sticks.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Dient voorts te worden opgemerkt dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming. U verklaarde Irak te hebben verlaten, en er tot op heden niet te kunnen terugkeren, uit vrees te worden gedood door de milities en dit omwille van uw deelname aan de protestbetogingen én uw betrokkenheid als advocaat bij rechtszaken die u aanspande tegen verschillende milities die hardhandig optraden tegen de deelnemers aan de betogingen.

Om redenen die hieronder zullen worden uiteengezet dient immers te worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw relaas en beweerde vrees.

Dat u deelnam aan de betogingen, wordt op zich niet betwist. Zulks werd immers afdoende gestaafd door het beeldmateriaal dat u middels twee usb-sticks voorlegde. Dat u omwille van uw deelname tot op heden een risico op vervolging loopt, en een vrees dient te hebben voor de milities, heeft u echter niet aangetoond. U verklaarde dat u sinds begin oktober 2019 2 à 3 keer per week deelnam aan de betogingen, en dit zowel in Basra, Bagdad als Kerbala. Ook uw broer A. nam deel aan de betogingen. Uit vrees voor problemen die jullie hierdoor zouden krijgen, verbleef u sinds 25 oktober 2019 niet meer thuis in Kerbala, u verbleef afwisselend in Bagdad, Koerdistan en Thiqr. Ook uw broer en uw vader - de laatste nam niet zelf deel aan de betogingen maar vreesde te worden ontvoerd zodat u en uw broer onder druk zouden worden gezet jullie aan te geven - verblijven sinds april 2020, en dit tot op heden, afwisselend op verschillende plaatsen (zie CGVS p. 3, 5, 7, 9, 17 en 19).

Uw vrees, alsook de vrees die uw vader en broer koester(d)en, omwille van uw en uw broers deelname aan de betogingen wordt onderuit gehaald door jullie eigen gedrag in de periode sinds jullie deelname aan de protesten. Inzake uw vrees omwille van uw deelname, verklaarde u dat u sinds eind oktober 2019 niet meer thuis in Kerbala verbleef. U verbleef afwisselend bij verschillende vrienden en kennissen in Bagdad en Koerdistan en Thiqr. U durfde niet meer terug te keren naar huis, zo stelde u (CGVS p. 3 en 19). Het mag dan wel verbazen dat u, ondanks uw vrees en uw stelling dat u niet meer naar huis durfde terug te keren, wel nog op en af ging naar Kerbala. U ontmoette er uw familie op restaurant, ging er rond 10 april 2021 nog een laatste keer naar de rechtbank in het kader van uw werk en nam er nog deel aan betogingen - uw laatste deelname aan een betoging in Kerbala dateert van eind april 2021 (zie CGVS p. 5, 19). Blijkt bovendien dat u zich ook eind mei 2021 nogmaals naar de rechtbank van Kerbala begaf om er uw huwelijk officieel te laten registeren. U legde hieromtrent overigens ongerijmde verklaringen af. U gevraagd naar uw huwelijk stelde u dat dit plaatsvond in de rechtbank van Kerbala. U uitdrukkelijk gevraagd of u er zelf aanwezig was - uw echtgenote bevond zich al in België en u had een volmacht van haar - verklaarde u dat u aan de deur van de rechtbank stond en een volmacht aan een vriend gaf. U er dan nogmaals op gewezen dat uw eerdere verklaringen, nl. als zou u eind april 2021 een laatste keer in Kerbala zijn geweest niet kloppen, herhaalde u dat een volmacht gaf aan een vriend. U dan geconfronteerd met uw verklaringen dat u wel stelde dat u aan de deur van de rechtbank stond, beweerde u dat u niet in Kerbala aan de rechtbank stond (zie CGVS p. 23). Het mag duidelijk zijn dat dit geen steek houdt. Waarom u immers aan de deur van een andere rechtbank zou staan als u al niet eens zelf in de rechtbank aanwezig was en een volmacht aan een vriend gaf, is geenszins duidelijk. Dit terzijde, dit wijzigt niets aan het feit dat u wel nog steeds naar Kerbala ging om uw familie op restaurant te ontmoeten, een laatste keer rond 10 april 2021 voor uw werk naar de rechtbank van Kerbala ging én, ondanks dat u ondergedoken zat op verschillende locaties, in Kerbala nog deelnam aan betogingen tot eind april 2021

(zie supra). Indien u effectief vreesde omwille van uw deelname aan de betogingen in Kerbala door de milities te worden opgepakt én u omwille van die vrees sinds eind oktober 2019 niet meer naar huis durfde, mag logischerwijs ook verondersteld worden dat u niet herhaaldelijk nog naar de stad Kerbala zou zijn teruggekeerd voor sociale contacten en professionele bezigheden én al helemaal niet om er nog herhaaldelijk aan betogingen deel te nemen.

Bovendien is het ook zo dat u tijdens uw heen-en weer reizen vanuit Bagdad naar Kerbala controleposten diende te passeren. U bevestigde ook zelf dat er controleposten zijn op de weg tussen Bagdad en Zuid-Irak (zie CGVS p. 18). Ook al stelde u dat deze controleposten bemand worden door politieagenten, dat de milities niet op klaarlichte dag iemand aan een controlepost voor de ogen van de politie gaan vermoorden en dat hun tactiek er eerder in bestaat om 's nachts iemand voor zijn huis op te wachten en dan met een geluidsdemper te doden (zie CGVS p. 18), het houdt hoegenaamd geen steek dat u herhaaldelijk op en af reisde én nog naar Kerbala terugkeerde indiende u effectief de milities vreest. Immers, zowel uit de beschikbare informatie, waarvan een kopie in bijlage aan uw administratief dossier is gevoegd, alsook uit uw eigen verklaringen blijkt duidelijk de verwevenheid van de sjiiitisch milities in het veiligheidsapparaat (zie CGVS p. 15). Ook al zou u aldus aan een controlepost niet het risico gelopen hebben door de politie te worden tegengehouden of opgepakt noch door de door u gevreesde milities te worden onderschept, gezien hun verwevenheid en samenwerking, was het immers geenszins uitgesloten dat de milities van uw terugkeer zouden worden ingelicht waarna ze aldus de mogelijkheid hadden om u, conform hun 'modus operandi', effectief ergens op te wachten en alsnog te pakken te krijgen. Dat u er aldus geen graten in zag nog herhaaldelijk naar Kerbala terug te keren én u hier in het openbaar te begeven, zet uw beweerde vrees omwille van uw deelname aan de betogingen duidelijk op de helling. Dat u ook nimmer problemen kende bij die herhaaldelijke 'bezoeken' aan Kerbala bevestigt eens te meer dat u niet in het vizier liep.

Hetzelfde kan immers worden opgemerkt voor wat betreft uw broer en vader. Zij zouden sinds begin april 2020, en dit uit vrees omwille van uw en uw broers deelname aan de betogingen, 'ondergedoken' leven, dit tot op heden (zie supra). U verklaarde hierbij uitdrukkelijk dat zij de beslissing namen om sinds april 2020 niet meer thuis te blijven uit schrik thuis gevonden te worden en te worden vermoord omwille van jullie deelname aan de betogingen. Het klemt dan ook ten zeerste dat uw broer, ondanks zijn vrees en 'ondergedoken' bestaan, wel nog tot begin april 2021 - ongeveer een jaar lang - zijn werkzaamheden in Kerbala bleef verderzetten. Dat hij niet op dagelijkse basis naar zijn werk moet, kan hier logischerwijs geen ander licht op werpen. Blijkt bovendien dat zowel uw vader als uw broer tot voor kort nog herhaaldelijk naar de ouderlijke woning in Kerbala terugkeerden, dit om uw moeder en het gezin van uw broer die er samenwonen te bezoeken. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, i.c. 26 april 2022, verklaarde u dat hun laatste bezoek dateert van 'iets meer dan een maand geleden' - wat dus ergens in maart 2022 moet zijn. Dit alles is niet ernstig in geval van een geloofwaardig relaas en daadwerkelijke vrees. Blijkt immers dat hun 'verblijven' in Kerbala ook geenszins in het geniep gebeurden. Zo verklaarde u dat uw broer telkens terugkeert voor ongeveer een week. Zoals hierboven opgemerkt bleef hij ook tot april 2021 naar zijn werk gaan. Uw vader zou dan weer op 18 maart 2021 - bijna een jaar nadat hij 'onderdook' buiten Kerbala - op straat 'in de buurt van jullie woning, toen hij met vrienden samen was', door de milities zijn bedreigd (zie CGVS p. 5, 6, 7, 17, 18 en 19). Dat ook uw vader en broer, ondanks hun vrees te worden vermoord, er evenmin graten in zien/ zagen om nog meermaals naar Kerbala terug te keren - ook zij dienden hierbij de verschillende controleposten te passeren en konden aldus niet uitsluiten alsnog in handen van de door hen gevreesde milities te vallen - en hierbij nimmer problemen kenden én zij het bovendien ook veilig genoeg achtten wel nog naar huis terug te keren en er te verblijven, wijst er ook in hun hoofde op dat zij niet in het vizier stonden van de milities. Het houdt immers volstrekt geen steek dat zij sinds april 2020 niet meer thuis durfden verblijven 'uit schrik te worden vermoord' maar dan wel nog herhaaldelijk naar Kerbala en naar huis terugkeerden. Kan hier bovendien nog de vraag worden gesteld waarom u, uit schrik omwille van uw deelname aan de betogingen, al sinds eind oktober 2019 zou hebben moeten onderduiken terwijl uw vader en broer pas sinds april 2020 besloten onder te duiken. Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat zich in uw hoofde voor april 2020 bepaalde feiten voordeden die uw eerdere beslissing onder te duiken kan verklaren. Evenmin blijken zich in hoofde van uw vader en broer feiten te hebben voorgedaan die hun beslissing om dan vanaf april 2020 onder te duiken kan verklaren.

Naast voorgaande haalde u tevens nog een persoonlijke vrees aan omwille van uw betrokkenheid als advocaat bij de klachten die werden ingediend tegen verschillende milities omwille van hun betrokkenheid bij de dood van verschillende deelnemers aan de betogingen. De milities zouden u tot op heden zoeken om u te doden - uw naam staat op een dodenlijst - omdat u als advocaat de slachtoffers

vertegenwoordigde. U wordt tot op heden gezocht, zo stelde u. Echter, ook aan deze feiten kan geen geloof worden gehecht.

Dient allereerst te worden opgemerkt dat ook geenszins wordt betwist dat u als advocaat werkte in Irak. Dit wordt ook afdoende gestaafd door de verschillende documenten die u voorlegde, i.c. uw verschillende (werk)badges, uw diploma alsook de foto's die te vinden zijn op de usb-sticks die u voorlegde. Echter, het loutere feit dat u als advocaat werkte volstaat niet om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. U dient uw vrees in deze in concreto aan te tonen. Uit wat volgt zal echter duidelijk blijken dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde betrokkenheid als advocaat bij de verdediging van de families van slachtoffers die tijdens de betogingen vielen en in die hoedanigheid rechtszaken aanspande tegen de verschillende milities noch aan de problemen die u omwille hiervan zou hebben gekend.

Zo moet er allereerst worden aangestipt dat u geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs heeft voorgelegd die uw verklaringen dat u als advocaat van de (families van de) slachtoffers die vielen tijdens de betogingen optrad en klachten indiende tegen de (verantwoordelijken van de) milities. U hiernaar gevraagd wees u naar de verschillende volmachten die u voorlegde. Op deze volmachten zouden duidelijk de namen van de (families van de) slachtoffers vermeld staan alsook de vermelding dat zij u machtigden om in hun naam op te treden en hun rechten te verdedigen. Echter, u legde van deze volmachten louter kopieën voor. Gezien het makkelijk te manipuleren karakter van kopieën kan aan deze stukken dan ook geen bewijswaarde worden voorgelegd. Bovendien gaat het om algemene volmachten zonder enige verwijzing naar de specifieke zaken waarvoor u gemachtigd werd (zie vertaling, en zie CGVS p. 21). Dat u, die in Irak werkzaam was als advocaat wat zoals reeds gezegd niet ter discussie staat - in het bezit bent van volmachten is dan ook niet opmerkelijk. Dat deze volmachten u werden gegeven door de families van de slachtoffers van het geweld dat werd gepleegd door de overheid/milities tijdens de betogingen, blijkt evenwel op geen enkele manier uit deze stukken. U kan geen enkel ander stuk voorleggen dat uw betrokkenheid bij én werkzaamheden voor de (families van de) slachtoffers kan aantonen. U gevraagd naar bewijzen aangaande de zaken waaraan u werkte, en die dus uw verklaringen en beweerde vrees kunnen ondersteunen, stelde u dit niet te hebben. U diende de originele verzoekschriften immers in, zo beweerde u (zie CGVS 21). U erop gewezen dat het weinig aannemelijk is dat u, als advocaat, geen afschrift bijhoudt van de verzoekschriften die u opmaakte, merkte u op dat u wel ontvangstbewijzen kreeg van de verzoekschriften die u indiende, doch deze vermelden niets over de inhoud van de betreffende verzoekschriften (zie CGVS p. 21). U er dan nogmaals op gewezen dat het niet geloofwaardig is dat u van al het werk dat u verrichtte, i.c. de voorbereidingen, eventuele gesprekken die u had met mensen, ea. in het kader van het voorbereiden en opmaken van de verzoekschriften, geen dossiers van deze zaken zou hebben aangemaakt en in uw bezit zou hebben gehad, beaamde u dit wel, maar u wees er terzelfdertijd op dat u geen eigen kantoor had, dat u werkte op andere kantoren en geen eigen computer had (zie CGVS p. 21). Hier werd u er dan op gewezen dat u voorheen verklaarde dat u wel aangesloten was bij een kantoor maar **voor uzelf werkte** (zie CGVS p. 4), waarna u plots liet optekenen dat u de stukken wel ergens op een usb of zo heeft opgeslagen maar dit nu niet bij had. U merkte nog op dat u eens zou navragen of de stukken nog ergens te vinden waren (zie CGVS p. 21). Uw wisselende verklaringen dienaangaande doen reeds de nodige vragen rijzen. Het mag overigens ook ten zeerste verbazen dat u, die wel de moeite deed tal van andere documenten voor uw vlucht te verzamelen en voor te leggen, i.c. stukken ter staving van uw rechtenstudies en werkzaamheden als advocaat, uw deelname aan de manifestaties, het geweld dat tijdens de betogingen gepleegd werd alsook betreffende uw echtgenote/schoonfamilie in België én aangaande de activiteiten van uw schoonvader - allemaal stukken die zich op geen enkele manier uitpreken over de problemen die u zou gekend hebben en bijgevolg uw beweerde vrees niet kunnen staven - er dan niet aan zou gedacht hebben noch de moeite zou genomen hebben om *nét* die stukken die uw relaas en beweerde vrees kunnen ondersteunen mee te brengen en voor te leggen. U hierop gewezen, kwam u niet verder dan op te merken dat u uw best gedaan hebt om de documenten te bekomen (zie CGVS p. 21). Het mag duidelijk zijn dat deze loutere bewering ook niet kan overtuigen. Ondanks uw stelling dat u zou navragen of de stukken nog ergens te vinden zijn, vernam de Commissaris-generaal hieromtrent overigens verder niets meer.

Naast uw gebrek aan enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs, moet voorts nog worden opgemerkt dat uw verklaringen op zich ook weinig overtuigend zijn. U stelde dat u de families van de slachtoffers leerde kennen tijdens de betogingen. Ze gaven vervolgens de volmachten aan u en de andere advocaten. U stelde dat jullie met een groep advocaten waren die werkten aan de zaken (zie CGVS p 20). U dan gevraagd met hoeveel advocaten jullie aan die zaak van de slachtoffers werkte, stelde u dat er per verzoekschrift drie advocaten waren (zie CGVS p. 20). U dan gevraagd naar de namen van de collega's-advocaten die met u samenwerkten, noemde u drie namen, i.c. M. A.-Z., A.A.-J. en M.A.-S.. U stelde

hierbij dat dit de enige andere advocaten waren die met u aan de zaak/zaken werkten (zie CGVS p. 22). Dat u dan eerder verklaarde dat jullie met een groep advocaten waren alsook dat er aan elk verzoekschrift drie advocaten werkten, terwijl jullie in totaal maar met vier advocaten zouden zijn geweest, is toch eigenaardig.

U voorts gevraagd naar namen van de (families van de) slachtoffers die u vertegenwoordigde, kon u er slechts vier noemen (zie CGVS p. 22). Opmerkelijk is dat u hierbij drie van de vier genoemde slachtoffers 'gekende' personen - personen met een groot activisme en wiens dood uitdrukkelijk in de pers is verschenen - betreffen. U gevraagd of dit de enige waren die u zich kon herinneren, stelde u dat dit namen zijn die zijn blijven hangen (zie CGVS p. 22). U er dan op gewezen dat u het eerder over 800 slachtoffers had en u er dan maar vier kon benoemen, noemde u uiteindelijk nog twee namen (zie CGVS p. 22). Opnieuw betrof één van deze personen – O.S. - een persoon wiens overlijden in de pers is verschenen. Dat u, die beweerde één van de vier advocaten te zijn die actief betrokken was bij het opmaken van de verschillende verzoekschriften voor de vele slachtoffers die vielen tijdens de betogingen, dan slechts vijf slachtoffers kan benoemen, waarbij vier van de genoemde namen bovendien 'gekende' slachtoffers betreffen, is toch wel heel opmerkelijk. Redelijkerwijs kan verondersteld worden dat u toch meer namen, ook van 'niet of minder gekende' slachtoffers, zou kunnen noemen. Dat de namen van de (families van de) slachtoffers vermeld staan op de volmachten die u voorlegde én bovendien ook uw naam als gemachtigde advocaat vermeld staat, kan geenszins uw effectieve betrokkenheid als advocaat bij deze zaken aantonen. Zoals hierboven reeds opgemerkt betreffen alle volmachten louter kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en waaraan bijgevolg geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Opmerkelijk zijn voorts ook uw ongerijmde verklaringen aangaande het lot van uw drie collega-advocaten. Zo stelde u aanvankelijk dat u geen contact meer had met hen. Ze zijn ofwel vertrokken, ofwel vermoord, ofwel ontvoerd (zie CGVS p. 22). Later bleek u wel uitdrukkelijk te weten dat ze alle drie Irak verlieten. Indien ze zouden vermoord zijn, zou u het wel gehoord hebben (zie CGVS p. 23). Er kan logischerwijs verondersteld worden dat u toch duidelijk zou kunnen aangeven wat er met uw confraters gebeurde, temeer dit tevens een indicatie kan zijn van hetgeen u mogelijks nog zou kunnen overkomen. Minstens kan verondersteld worden dat u zou gepoogd hebben u omtrent het lot van uw medestanders te informeren. U heeft hen echter niet meer proberen contacteren (zie CGVS p. 23). U stelde dat u geen mogelijkheid heeft om hen te contacteren (zie CGVS p. 23). Los van het feit dat u deze loutere bewering niet kan staven, kan dit uw onwetendheid en uw nalatigheid u te informeren, niet rechtvaardigen. Dat u mogelijks nu geen mogelijkheid heeft om hen te contacteren, betekent immers niet dat u hiertoe voordien niet de mogelijkheid had. U zou uw nummer pas na de moord op Ilham, i.c. 9 mei 2021, veranderd hebben. U verliet Irak pas op 11 juni 2021. Ook al had u mogelijks toen een ander nummer, u toont hiermee niet aan dat u niet op een andere manier de mogelijkheid zou gehad hebben u omtrent uw collega's te informeren. Zeker gezien u reeds op 18 maart 2021 - de dag dat uw vader zou 'bedreigd' zijn omwille van u zou beseft hebben dat u persoonlijk werd gevisieerd, dit vervolgens vier dagen later nog eens bevestigd zou zijn toen uw broer op zijn werk eveneens bezoek kreeg van de milities én u bovendien op 1 april via uw vrienden zou vernomen hebben dat uw naam op een 'dodenlijst' stond - allemaal gebeurtenissen die zich voordeden vóór u uw nummer zou veranderd hebben - kan verondersteld worden dat u uw collega's zou hebben gecontacteerd. Dit blijkt niet het geval. U heeft uw collega's zelfs niet eens (proberen) informeren over het bestaan van de dodenlijst (zie CGVS p. 23), wat toch wel heel opmerkelijk is gezien zij mogelijks eveneens op de lijst vermeld stonden, dan wel u eventueel bijkomend konden informeren over de mogelijke risico's die u persoonlijk nog liep.

Uw onwetendheid en nalatigheid u te informeren, raakt aan de kern van uw relaas en doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Uw waarachtigheid wordt verder eens te meer onderuit gehaald door wat volgt. U verklaarde dat u op 18 maart 2021 - toen uw vader zou zijn aangesproken in Kerbala door gewapende personen in uniform - een eerste keer rechtstreeks bedreigd werd. U stelde dat dit verband hield met de verzoekschriften die u indiende in het kader van de klachten die u aanhangig maakte tegen de milities naar aanleiding van het geweld dat zij pleegden en de mensen die gedood werden tijdens de betogingen. De verzoekschriften werden ingediend vanaf begin 2021. Uw naam stond op de verzoekschriften vermeld, waardoor de milities weet hadden van uw betrokkenheid als advocaat. Toen de milities uw vader aanspraken op 18 maart 2021 eisten ze ook uitdrukkelijk dat u de klachten zou intrekken, uw werk moest stoppen en Irak diende te verlaten. Op 22 maart 2021 zou vervolgens ook uw broer A. op zijn werk het bezoek hebben gekregen van de milities en zouden opnieuw bedreigingen aan uw adres zijn geuit. Tot slot vernam u op 1 april 2021 dat u op een dodenlijst vermeld stond (zie CGVS p. 16, 17, 20 en 23). Deze voorstelling van de feiten kan geenszins gerijmd worden met uw gedrag in de periode volgend op 18 maart 2021 tot aan uw vertrek.

Kan dienaangaande verwezen worden naar wat hierboven reeds werd aangehaald, i.c. de vaststelling dat u nog herhaaldelijk naar Kerbala terugkeerde om uw familie te ontmoeten, deel te nemen aan betogingen én naar de rechtbank te gaan, zowel voor uw werk alsook om uw huwelijk te laten registeren (zie supra). Ook de hierboven aangehaalde vaststelling dat u het blijkbaar veilig genoeg achtte om telkens de controleposten te passeren, de dag van uw vertrek nogmaals vanuit Bagdad naar het zuiden te reizen - u vertrok met het vliegtuig vanuit Najaf - waarbij u de controleposten moest passeren én, gelet op uw verklaringen aangaande de verwevenheid tussen de veiligheidsdiensten en de milities, er evenmin graten in zag om legaal met uw eigen paspoort het land uit te reizen (zie CGVS p. 13 en 24), is volstrekt onlogisch indien u daadwerkelijk vreest door de milities te zullen worden gedood, en dit tot op heden. Dat u ook zonder problemen meermaals vanuit Bagdad kon terugkeren naar Kerbala, aan het openbare leven kon deelnemen én evenmin problemen kende bij uw uitreis, bevestigt eens te meer dat aan uw verklaringen als zou u gezocht worden door de milities geen geloof kan worden gehecht.

Er kan bovendien geenszins ingezien worden om welke reden u uitgerekend via de luchthaven van Najaf bent vertrokken. U verbleef de laatste week voor uw vertrek in Bagdad (zie CGVS p. 3) en kon aldus evengoed vanop de luchthaven van Bagdad vertrekken.

De vaststelling tot slot dat u pas op 19 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende, dit terwijl u reeds op 12 juni 2021 in België aankwam, bevestigt duidelijk dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u niet prioritair was. Er kan zeker begrip worden opgebracht voor het feit dat u met een volmacht huwde en dan eerst wat tijd met uw echtgenote wou doorbrengen éénmaal jullie dan eindelijk samen waren in België, doch er kan in alle redelijkheid verwacht worden dat u, indien u daadwerkelijk meent een vrees te hebben voor uw leven, deze vrees zo snel mogelijk na uw aankomst in België kenbaar zou hebben gemaakt en internationale bescherming zou hebben aangevraagd. Uw laattijdig verzoek wijst er dan ook op dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u allerminst een prioriteit is wat verder de waarachtigheid van uw relaas op de helling zet.

Uit al voorgaande vaststellingen dient dan ook te worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw relaas en beweerde vrees voor vervolging. Dat de milities voorts ook na uw vertrek nog naar u zijn komen zoeken, kan, mede in het licht van voorgaande, bijgevolg evenmin worden aangenomen.

Wat tot slot nog uw verklaringen aangaande de aanval op uw vader in 2014 betreft - dit toen hij op bezoek ging bij uw oom/schoonvader - moet worden opgemerkt dat deze feiten op zich niet worden betwist. Echter, ook deze gebeurtenis volstaat geenszins om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Zo liet u immers zelf optekenen dat de aanval in feite tegen uw oom/schoonvader gericht was. Uw vader was op het verkeerde moment op de verkeerde plaats en werd geraakt (zie CGVS p. 12). Uw vader verblijft bovendien tot op heden nog steeds in Irak. Dat u aldus een gegronde vrees voor vervolging zou moeten hebben omwille van de aanval waar uw vader in 2014 onbedoeld het slachtoffer van was kan dan ook niet worden weerhouden. Bovendien verliet u Irak pas in 2021, i.c. 7 jaar nadat uw vader werd geraakt, wat er bijkomend op wijst dat deze gebeurtenis voor u niet mee aanleiding gaf tot uw beslissing Irak te verlaten.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de **EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021** (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in

het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kerbala te worden beoordeeld.

Het Iraakse zuiden omvat de provincies Babil, Basra, Thi Qar, Kerbala, Maysan, Muthanna, Najaf, Qadisiyah en Wasit. Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> ; en het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de Iraakse autoriteiten de controle hebben over Zuid-Irak. De Iraqi Security Forces (ISF) en de Popular Mobilisation Forces (PMF) zijn er in alle provincies aanwezig. De tribale cultuur is sterk aanwezig in de zuidelijke provincies van Irak. De plaatselijke stammen spelen dan ook een belangrijke rol in elk aspect van de Zuid-Iraakse samenleving. De negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waren niet rechtstreeks verwickeld in het offensief dat de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS) in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. De PMF rekruteerden er wel tal van jongeren om ISIS in de Centraal-Iraakse provincies te bestrijden en ISIS voerde acties uit in Zuid-Iraakse provincies. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Dit belet evenwel niet dat ISIS nog steeds terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

In Zuid-Irak zijn de activiteiten van ISIS grotendeels gelimiteerd tot de provincie Babil. Er is slechts een beperkt aantal veiligheidsincidenten toe te schrijven aan de groepering. Deze vinden voornamelijk plaats in en rond de stad Jurf al-Shakhr, gelegen in het noorden van de provincie Babil, en hebben de leden van de PMF en de ISF als doelwit. Na de herovering van de stad op ISIS in 2014 is de soennitische bevolking verdreven door sjiitische milities. Anno 2021 is Jurf al Sakhr nog steeds in handen van de sjiitische milite

Kata'ib Hezbollah. Het is de oorspronkelijke soennitische bevolking nog steeds niet toegestaan om terug te keren naar de stad.

Het geweld in Zuid-Irak is voornamelijk tribaal en/of crimineel van aard. Het betreft onder meer interof intratribale geschillen, drugscriminaliteit en eengerelateerd geweld. Hoewel de autoriteiten moeilijkheden ondervinden om het tribale geweld en het militiegeweld in te dijken blijft het aantal burgerdoden beperkt. Het geweld dat wordt aangewend door de sjiitische milities is meer gericht van aard. Het gebeurt dat dergelijk geweld als tribaal geweld afgedaan wordt, daar de autoriteiten de betrokkenheid van de milities niet durven te onderzoeken.

In Zuid- Irak vinden er eveneens geregeld aanslagen plaats op konvooien van de internationale coalitie. Deze aanvallen zijn een gevolg van de geopolitieke spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran en eisen doorgaans geen burgerslachtoffers.

Sinds 2011 vinden er regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening waarmee het Iraakse zuiden kampt, aangeklaagd. Net zoals in Bagdad vonden er vanaf 1 oktober 2019 in alle zuidelijke provincies grootschalige anti-regeringsprotesten plaats. Nadat deze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels stilgevallen waren, hernamen de protesten in mei 2020 hoewel er minder burgers aan deelnamen. Tegen het einde van 2020 escaleerden de protesten in Thi Qar en Basra opnieuw nadat activisten het doelwit waren geworden van geweld. Ook in 2021 vonden er in verschillende steden in Zuid-Irak (soms gewelddadige) demonstraties plaats. De verschillende veiligheidsactoren in Zuid-Irak reageren met buitensporig, dodelijk geweld op deze protesten. Ook buiten de demonstraties kunnen activisten het slachtoffer worden van ernstige mensenrechtenschendingen. Op 10 oktober 2021 werden er parlementsverkiezingen georganiseerd. Deze verkiezingen zijn zonder grote geweldincidenten verlopen, maar de opkomst was lager dan bij de verkiezingen van 2018. De verliezende partijen zoals de Fateh Alliantie (de sjiitische partijen die aanleunen bij de pro-Iraanse milities) aanvaardden de uitslagen niet en hebben op verschillende plaatsen in Irak betogingen georganiseerd. Deze betogingen verliepen niet altijd vreedzaam en leidden af en toe tot schermutselingen met de ordediensten. Het met de betogingen gelieerde geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

*Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden naar Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.*

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kerbala in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kerbala een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kerbala. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u voorgelegde stukken kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande bevindingen. Uw identiteitskaart, paspoort, document betreffende uw Spaans visum, uw huwelijksakte, uw diploma's, de foto's van u met medestudenten/collega's-advocaten en de verschillende werkbades bevestigen louter uw persoonsgegevens, uw reisroute, uw burgerlijke stand en het feit dat u school liep, rechten studeerde en als advocaat werkte in Irak. Deze feiten worden op zich niet betwist maar spreken zich niet uit over de feiten die u in Irak zou hebben meegemaakt en omwille waarvan u uw land zou hebben moeten verlaten. Het attest van goed gedrag en zeden en het gezondheidscertificaat bevestigen dat u in goede gezondheid bent en een blanco strafregister heeft, doch dit heeft geen uitstaans met uw asielmotieven.

De woonstkaart op naam van uw vader, de identiteitskaart op naam van uw schoonvader en de overlijdensakte op naam van uw schoonmoeder hebben totaal geen betrekking op u noch houden zij verband met uw asielrelaas.

Dat u in Irak deelnam aan de betogingen, wat wordt aangetoond door de prints van de foto's die u voorlegde én het beeldmateriaal op de voorgelegde usb-sticks, wordt op zich ook niet betwist. Deze foto's en beelden volstaan evenwel niet om een ander licht te werpen op voorgaande bevindingen aangaande de problemen die u stelt te hebben gekend omwille van uw deelname aan de manifestaties.

Wat betreft de getuigenis van uw vader - een videofragment te zien op één van de usb-sticks - waarin hij over uw problemen in Irak vertelt, moet worden opgemerkt dat hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend. Uw vader kan immers bezwaarlijk als een objectieve informatiebron worden beschouwd en het mag duidelijk zijn dat het loutere feit dat hij 'verklaart' wat u allemaal meemaakte in Irak, en omwille waarvan, geenszins volstaat om te besluiten tot de waarachtigheid van zijn en uw verklaringen. Uit wat hierboven werd uiteengezet blijkt immers duidelijk dat geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas en beweerde vrees. De videobeelden van uw schoonvader waaruit zijn activisme blijkt, dit tot op heden, spreken zich evenmin uit over u noch de problemen die u in Irak zou hebben gekend. De op de usb-sticks weergegeven filmpjes van moorden die in Irak gepleegd werden op verschillend activisten voegen ook niets wezenlijks toe aan uw relaas. Dat mensen naar aanleiding van de betogingen problemen kenden en werden gedood door de milities, wordt op zich evenmin betwist. Dat u echter als advocaat optrad voor de (families van deze) slachtoffers en hierdoor zelf problemen kende en tot op heden wordt gezocht door de milities blijkt op geen enkele manier uit deze video's. Hetzelfde kan worden opgemerkt aangaande het artikel van de Belgische Organisatie voor Mensenrechten en Ontwikkeling dat u voorlegde. Dit artikel heeft geen betrekking op u persoonlijk.

De verschillende kopieën van de volmachten die u voorlegde werden hierboven reeds besproken en volstaan evenmin om uw relaas en beweerde vrees voor vervolging te ondersteunen.

Dat in hoofde van uw schoonvader werd beslist tot toekenning van de vluchtelingenstatus volstaat niet om ook u in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Elk verzoek dient immers individueel en op zijn eigen merites te worden beoordeeld.

Dat uw echtgenote in België verblijft en over een verblijfsvergunning beschikt, kan evenmin voorgaande bevindingen aangaande uw situatie in Irak weerleggen. Voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van uw gezinssituatie hier in België dient u zich bovendien te wenden tot de hiertoe geëigende procedure.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota van 22 december 2022 de Raad verzocht om de zaak met rolnummer RvV 285 683 / IV te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Verzoeker heeft de Raad echter op 30 januari 2023 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoeker wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3. Het verzoekschrift

Met enige welwillendheid kan uit het verzoekschrift een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet worden gedistilleerd.

Verzoeker betoogt dat er een foutieve interpretatie werd gemaakt van de termen “thuis” en Kerbala”. Hij legt uit dat hij tijdens zijn verhoor op 26 april 2022 met het woord “thuis” het gebouw van zijn ouderlijk huis bedoelde, terwijl het CGVS ervan uitgaat dat zijn “thuis” gelijk staat aan Kerbala. Bovendien kan Kerbala zowel de provincie als de daarin liggende stad zijn. Hij legt uit dat hij vanaf 25 oktober 2019 besloot om niet meer in zijn ouderlijk huis te wonen zodat de overheid hem moeilijk kon vinden. Omdat op dat moment de dreiging nog niet groot was, kon hij nog wel terugkeren naar Kerbala stad of provincie. Het is pas nadat hij ontdekte dat hij, net zoals zijn confrater, op een dodenlijst stond, dat hij besepte dat hij zijn thuis, zijnde Irak, diende te verlaten. Hij erkent dat hij na 25 oktober 2019 enkele keren is teruggekeerd naar de stad/provincie Kerbala en dat hij telkens de afweging diende te maken tussen enerzijds het risico op vervolging en anderzijds het belang om ernaar terug te keren.

M.b.t. de afsluiting van zijn huwelijk legt hij uit dat hij op een rechtbank Ain Al-Tamr in de provincie Kerbala was, waar hij de nodige zegels gebruikte om de volmacht te geven zodat zijn huwelijk geregistreerd kon worden zonder dat hij zelf met de autoriteiten van Kerbala in aanraking diende te komen.

Hij gaf er de voorkeur aan om te vertrekken vanuit de luchthaven van Najaf omdat de beveiliging er minder streng is en hij vanaf daar op de snelste manier Irak kon verlaten.

Betreffende zijn activiteiten als advocaat meent hij dat het CGVS drogredenen gebruikt om aan te tonen dat zijn beweringen eigenaardig zouden zijn en dat het CGVS ten onrechte oordeelt dat hij geen begin van bewijs zou aanbrengen. Hij voert aan dat het perfect mogelijk is dat drie van vier personen aan een verzoekschrift werken. Hij legt uit dat hij enkel melding maakte van de confraters die betrekking hadden op de documenten die hij bijhad tijdens zijn persoonlijk onderhoud omdat hij niet wist dat het van hem verwacht werd om meer namen te geven. Hij dacht dat hij slechts bij wijze van voorbeeld namen diende te noemen van de slachtoffers die hij heeft bijgestaan. Hij wijst erop dat hij, indien hij van kwade wil zou zijn geweest, namen had kunnen verzinnen. Dat hij dit niet deed, wijst op zijn oprechtheid. Hij meent dat het niet duidelijk is waarop het CGVS zich baseert om te komen tot een verplichting tot het onderhouden van banden met voormalige confraters. Bovendien heeft hij duidelijk aangegeven dat hij niet in de mogelijkheid was om confraters te contacteren.

Waar de commissaris-generaal hem verwijt geen begin van bewijs te hebben neergelegd, wijst hij erop dat hij volmachten heeft neergelegd waarin hij het mandaat van zijn cliënten verkreeg. Dat het hem verweten wordt enkel kopieën te hebben bijgebracht, heeft tot gevolg dat het voor hem *de facto* onmogelijk wordt gemaakt om een bewijs bij te brengen. Hij voegt toe dat het gaat om kopieën van echte mandaten. Hij voegt toe dat hij destijds niet werd bijgestaan door een Belgische advocaat die hem had kunnen wijzen op de noodzaak om bijkomende stukken op te sturen. Hij vervolgt dat hij ondertussen vijf screenshots heeft van twee verschillende whatsappgesprekken waarin hij bij confraters navraag doet naar de stukken over zijn cliënten. Uit de antwoorden blijkt echter dat de Iraakse rechtbanken niet toestaan dat die stukken worden opgevraagd.

Aangaande de datum van het indienen van zijn beschermingsverzoek betoogt hij dat hij zich eerder naar het klein kasteeltje begaf, maar dat hij twee keer werd weggestuurd wegens drukte.

Concluderend stelt hij dat hij deelnam aan betogingen tegen de Iraakse overheid, waarbij jongeren hun rechten opeisten op vlak van gezondheidszorg, werk, onderwijs, veiligheid en waarbij zij tevens de wijdverbreide corruptie binnen de Iraakse overheid aanklaagden, naar aanleiding waarvan hij werd bedreigd en dat hij in zijn hoedanigheid van advocaat klachten heeft ingediend namens de (familieleden van) slachtoffers van het overheids geweld, tegen de Iraakse overheid, alsook tegen de met haar verstrengelde militieën. Hij meent dat hij minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te verkrijgen.

4. Nieuwe stukken

4.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende nieuwe stukken:

- attest gezinssamenstelling d.d. 20/12/2022;

- Screenshots WhatsApp-gesprek met mr. A.A.K. en mr. E.A.J.

4.2. Op 7 augustus 2023 legt verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarbij hij volgende stukken voegt:

- eensluitende vertaling *ne varietur* van het Arabisch naar het Nederlands d.d. 21 januari 2023 van stuk 5, stuk 7 en stuk 8;
- screenshot van het doorgestuurde videofragment + eigenschappen van videofragment waarop datum van aanmaak te zien is;
- videofragment d.d. 12 januari 2023 waarin bedreigingen t.a.v. verzoekende partij worden geuit.

4.3. Op 11 augustus 2023 legt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin hij refereert aan de volgende nieuwe stukken, waarbij hij tevens de weblinks vermeldt:

- UNHCR *International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq* van mei 2019;
- EUAA *Country Guidance Note: Iraq* van juni 2022
- COI Focus *Irak – Veiligheidssituatie* van 26 april 2023 (update)
- EUAA COI Report *Iraq: Security situation* van januari 2022;
- EUAA COI Report: *Iraq – Internal mobility* van 5 februari 2019.

5. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

5.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan

de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.3.1. Het asielrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker stelt dat hij omwille van zijn deelname aan betogingen vreest vervolgd te worden door milities. Daarenboven vreest hij de milities omdat hij als advocaat de families van slachtoffers van de betogingen heeft verdedigd en omdat hij rechtszaken heeft aangespannen tegen verschillende milities.

5.3.2. De commissaris-generaal weigert middels de bestreden beslissing de vluchtelingenstatus toe te kennen aan verzoeker omwille van volgende vaststellingen:

I) Dat verzoeker omwille van zijn deelname aan protesten en betogingen tegen de Iraakse overheid op heden een risico loopt op vervolging en een vrees heeft voor milities, heeft hij niet aannemelijk gemaakt omdat:

i) zijn vrees onderuit wordt gehaald door sedert eind oktober 2019 herhaaldelijk terug te keren naar de stad Kerbala waar hij familie op restaurant ontmoette, rond 10 april 2021 nog een laatste keer naar de rechtbank ging voor zijn werk, deelnam aan betogingen en waar hij zich einde mei 2021 nogmaals naar de rechtbank van Kerbala gaf om er zijn huwelijk officieel te laten registeren;

ii) verzoeker ongerijmde verklaringen aflegt over zijn huwelijk waar hij eerst verklaart dat dit huwelijk plaatsvond in de rechtbank van Kerbala, zijn echtgenote al in België was en hij aan de deur van de rechtbank een volmacht overhandigde aan een vriend om vervolgens hierop terug te komen, stellende dat hij niet stond aan de deur van de rechtbank van Kerbala;

iii) de herhaaldelijke terugkeer tot gevolg heeft dat hij controleposten diende te passeren en het geenszins is uitgesloten dat de milities van zijn terugkeer zouden worden ingelicht;

iv) zijn vrees onderuit wordt gehaald door het gedrag van zijn broer en vader nu (a) zijn broer nog tot april 2020 zijn werkzaamheden in Kerbala bleef verderzetten; (b) zowel zijn broer als zijn vader tot voor kort nog herhaaldelijk naar de ouderlijke woning in Kerbala terugkeerden en zij dit niet in het geniep doen; (c) de vraag kan worden gesteld waarom verzoeker, al sinds einde oktober 2019 zou zijn moeten onderduiken, terwijl zijn vader en broer pas besloten onder te duiken in april 2020;

II) Er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde betrokkenheid als advocaat bij de verdediging van de families van de slachtoffers die tijdens de betogingen vielen en dat hij in die hoedanigheid rechtszaken aanspande tegen de verschillende milities omdat:

i) verzoeker geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs heeft voorgelegd nu: (a) de verschillende volmachten louter kopieën betreffen en zij gemakkelijk te manipuleren zijn; (b) het gaat om algemene volmachten zonder enige verwijzing naar specifieke zaken waarvoor verzoeker zou zijn gemachtigd; (c) hij geen ander stuk kan voorleggen waaruit zijn betrokkenheid bij én werkzaamheden voor de (families van de) slachtoffers kan aantonen en verzoeker hiervoor geen dienstige verantwoording kan bieden, doch hieromtrent wisselende verklaringen aflegt;

ii) zijn verklaringen weinig overtuigend zijn omtrent (a) het aantal advocaten dat meewerkte aan de zaken; (b) de namen van de families van de slachtoffers die hij vertegenwoordigde; (c) het lot van zijn drie collega-advocaten;

III) Verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming wijst erop dat het verkrijgen van internationale bescherming allerminst een prioriteit is wat verder de waarachtigheid van zijn relaas op de helling zet.

IV) De aanval op zijn vader in 2014 was niet tegen hem persoonlijk gericht, doch wel tegen zijn oom/schoonvader en verzoekers vader was slechts op het verkeerde moment op de verkeerde plaats geraakt.

5.3.3. De bestreden beslissing motiveert terecht dat verzoeker de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt en dat hij niet aannemelijk maakt dat hij Irak heeft verlaten omwille van een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging of voor een reëel risico op ernstige schade.

5.3.3.1. Dat er in hoofde van verzoeker omwille van zijn deelname aan betogingen tegen de Iraakse overheid sprake is van een risico op vervolging of van een reëel risico op ernstige schade, wordt door verzoeker niet aannemelijk gemaakt. Zo stelt de Raad vast dat verzoeker, herhaaldelijk gevraagd om persoonlijke incidenten weer te geven die te maken hebben met zijn problemen die volgens zijn verklaringen waren begonnen sedert zijn deelname aan de betogingen in Irak vanaf oktober 2019 (NPO, p. 15), telkenmale overging tot een omschrijving van de algemene situatie (NPO, p. 15). Hij was niet in staat om op enig moment een beschrijving te geven van zijn persoonlijke problemen. Indien hij effectief vreest omwille van zijn deelname aan de betogingen tegen de Iraakse overheid vanaf oktober 2019 kan het redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker op eenvoudige wijze in staat is de incidenten die hij persoonlijk heeft meegemaakt te beschrijven. Dat hij hiertoe niet in staat is, doet reeds de nodige vragen rijzen bij de waarachtigheid van zijn relaas en aan zijn vrees gelinkt aan zijn deelname aan de protesten.

Bovendien antwoordt hij ontkennend op de vraag of er vóór 18 maart 2021 al sprake was van directe bedreigingen ten aanzien van hemzelf, zijn vader of zijn broer (NPO, p. 17). Indien verzoeker pas na 18 maart 2021 werd bedreigd, kan niet worden ingezien waarom verzoeker dan al vanaf 2019 ondergedoken zou hebben geleefd in Irak (NPO, p. 3: *“Vanaf 2019 tot uw vertrek dook u dan onder op die verschillende plaatsen”*). Dat hij überhaupt was ondergedoken sedert 2019 omwille van zijn deelname aan protesten overtuigt bovendien allermint gelet op zijn houding. Zo verklaarde hij weliswaar dat hij sedert 25 oktober 2019 niet meer naar zijn familie ging, maar tegelijk zette hij uiteen dat hij zijn familie wel op restaurant zag in Kerbala, dat hij er nog deelnam aan betogingen (NPO, p. 19) en dat hij een laatste keer naar de rechtbank van Kerbala ging in april 2021 (NPO, p. 5 en 23). De Raad oordeelt in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers eigen gedrag, namelijk zijn herhaaldelijke terugkeer naar Kerbala en dit niet alleen voor persoonlijke contacten, professionele aangelegenheden maar zelfs wederom voor een deelname aan protesten, de vrees die hij zou hebben gekoesterd omwille van zijn deelname aan betogingen tegen de Iraakse overheid, volledig onderuit haalt. De motieven dienaangaande in de bestreden beslissing zijn pertinent en draagkrachtig en worden door de Raad tot de zijne gemaakt. Bovendien erkent verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij na 25 oktober 2019 enkele keren is teruggekeerd naar de stad/provincie Kerbala. Waar verzoeker hierbij toevoegt dat hij telkenmale de afweging moest maken tussen het risico op vervolging en het belang van zijn terugkeer, beperkt hij zich tot een blote nietszeggende *post-factum* uitleg en toont hij allermint aan dat er ook effectief sprake was van een risico op vervolging. Bovendien strookt die uitleg niet met zijn verklaringen zoals die blijken uit de notities van het persoonlijk onderhoud, nu hij, gevraagd of het geen probleem was om eind april 2021 nogmaals deel te nemen aan een betoging louter antwoordde: *“ik nam een keer deel, het was kort, ik was er met 1. samen”*. Dat verzoeker daarenboven allermint éénduidig is over zijn laatste terugkeer naar Kerbala, komt de geloofwaardigheid van zijn relaas evenmin ten goede. Zo houdt hij enerzijds voor dat hij voor het laatste terugkeerde toen hij een laatste keer deelnam aan de betoging op 9 mei 2021 (NPO, p. 19) en anderzijds dat hij zich op 26 mei 2021 bevond aan de deur van de rechtbank van Kerbala om een volmacht te overhandigen aan zijn vriend teneinde zijn huwelijk officieel te laten voltrekken (NPO, p. 23). Dat verzoeker vervolgens wisselende verklaringen aflegt omtrent zijn aanwezigheid in Kerbala voor het afsluiten van zijn religieus huwelijk bij volmacht, zoals de commissaris-generaal op goede gronden aanstipt in de bestreden beslissing, haalt de geloofwaardigheid van zijn relaas wederom onderuit. Dit des te meer nu hij in zijn verzoekschrift opnieuw een andere versie van de feiten naar voren schuift, waar hij stelt dat hij in de rechtbank van Ain Al-Tamr was om de nodige zegels aan te brengen op de volmacht zodat zijn huwelijk geregistreerd kon worden zonder dat hij met de autoriteiten van Kerbala in aanraking diende te komen. Door in het verzoekschrift simpelweg een ander verhaal ten berde te brengen, is hij niet in staat de eerder vastgestelde incoherentie op te heffen, kan hij bezwaarlijk een ander licht werpen op voorgaande vaststellingen en is hij geenszins in staat de pertinente motieven in de bestreden beslissing dienaangaande, die luiden als volgt, te doen ombuigen: *“Dat u deelnam aan de betogingen, wordt op zich niet betwist. Zulks werd immers afdoende gestaafd door het beeldmateriaal dat u middels twee usb-sticks voorlegde. Dat u omwille van uw deelname tot op heden een risico op vervolging loopt, en een vrees dient te hebben voor de militie, heeft u echter niet aangetoond. U verklaarde dat u sinds begin oktober 2019 2 à 3 keer per week deelnam aan de betogingen, en dit zowel in Basra, Bagdad als Kerbala. Ook uw broer A. nam deel aan de betogingen. Uit vrees voor problemen die jullie hierdoor zouden krijgen, verbleef u*

sinds 25 oktober 2019 niet meer thuis in Kerbala, u verbleef afwisselend in Bagdad, Koerdistan en Thiqar. Ook uw broer en uw vader - de laatste nam niet zelf deel aan de betogingen maar vreesde te worden ontvoerd zodat u en uw broer onder druk zouden worden gezet jullie aan te geven - verblijven sinds april 2020, en dit tot op heden, afwisselend op verschillende plaatsen (zie CGVS p. 3, 5, 7, 9, 17 en 19). Uw vrees, alsook de vrees die uw vader en broer koester(d)en, omwille van uw en uw broers deelname aan de betogingen wordt onderuit gehaald door jullie eigen gedrag in de periode sinds jullie deelname aan de protesten. Inzake uw vrees omwille van uw deelname, verklaarde u dat u sinds eind oktober 2019 niet meer thuis in Kerbala verbleef. U verbleef afwisselend bij verschillende vrienden en kennissen in Bagdad en Koerdistan en Thiqar. U durfde niet meer terug te keren naar huis, zo stelde u (CGVS p. 3 en 19). Het mag dan wel verbazen dat u, ondanks uw vrees en uw stelling dat u niet meer naar huis durfde terug te keren, wel nog op en af ging naar Kerbala. U ontmoette er uw familie op restaurant, ging er rond 10 april 2021 nog een laatste keer naar de rechtbank in het kader van uw werk en nam er nog deel aan betogingen - uw laatste deelname aan een betoging in Kerbala dateert van eind april 2021 (zie CGVS p. 5, 19). Blijkt bovendien dat u zich ook eind mei 2021 nogmaals naar de rechtbank van Kerbala begaf om er uw huwelijk officieel te laten registeren. U legde hieromtrent overigens ongerijmde verklaringen af. U gevraagd naar uw huwelijk stelde u dat dit plaatsvond in de rechtbank van Kerbala. U uitdrukkelijk gevraagd of u er zelf aanwezig was - uw echtgenote bevond zich al in België en u had een volmacht van haar - verklaarde u dat u aan de deur van de rechtbank stond en een volmacht aan een vriend gaf. U er dan nogmaals op gewezen dat uw eerdere verklaringen, nl. als zou u eind april 2021 een laatste keer in Kerbala zijn geweest niet kloppen, herhaalde u dat een volmacht gaf aan een vriend. U dan geconfronteerd met uw verklaringen dat u wel stelde dat u aan de deur van de rechtbank stond, beweerde u dat u niet in Kerbala aan de rechtbank stond (zie CGVS p. 23). Het mag duidelijk zijn dat dit geen steek houdt. Waarom u immers aan de deur van een andere rechtbank zou staan als u al niet eens zelf in de rechtbank aanwezig was en een volmacht aan een vriend gaf, is geenszins duidelijk. Dit terzijde, dit wijzigt niets aan het feit dat u wel nog steeds naar Kerbala ging om uw familie op restaurant te ontmoeten, een laatste keer rond 10 april 2021 voor uw werk naar de rechtbank van Kerbala ging én, ondanks dat u ondergedoken zat op verschillende locaties, in Kerbala nog deelnam aan betogingen tot eind april 2021 (zie supra). Indien u effectief vreesde omwille van uw deelname aan de betogingen in Kerbala door de milities te worden opgepakt én u omwille van die vrees sinds eind oktober 2019 niet meer naar huis durfde, mag logischerwijs ook verondersteld worden dat u niet herhaaldelijk nog naar de stad Kerbala zou zijn teruggekeerd voor sociale contacten en professionele bezigheden én al helemaal niet om er nog herhaaldelijk aan betogingen deel te nemen." Verzoekers betoog in het verzoekschrift, dat er een foutieve interpretatie zou zijn gemaakt van de termen "thuis" en "Kerbala", kan aan de vaststelling, dat zijn herhaaldelijke terugkeer naar de stad Kerbala voor sociale contacten en professionele bezigheden en om aan betogingen deel te nemen, zoals supra uiteengezet, hoegenaamd geen afbreuk doen. Bovendien is dit betoog allerm minst dienstig nu verzoeker zelf verschillende interpretaties geeft aan het woord "thuis", waar hij enerzijds stelt dat hij, nadat hij ontdekte dat hij, net zoals zijn confrater, op een dodenlijst stond, hij besepte dat hij zijn thuis, zijnde Irak, diende te verlaten.

De motieven betreffende de controleposten die verzoeker diende te passeren bij zijn over-en-weer gereis tussen Bagdad en Kerbala, worden in hun geheel onbesproken gelaten worden, daar zij pertinent en draagkrachtig zijn, integraal overgenomen door de Raad: *Bovendien is het ook zo dat u tijdens uw heen-en weer reizen vanuit Bagdad naar Kerbala controleposten diende te passeren. U bevestigde ook zelf dat er controleposten zijn op de weg tussen Bagdad en Zuid-Irak (zie CGVS p. 18). Ook al stelde u dat deze controleposten bemand worden door politieagenten, dat de milities niet op klaarlichte dag iemand aan een controlepost voor de ogen van de politie gaan vermoorden en dat hun tactiek er eerder in bestaat om 's nachts iemand voor zijn huis op te wachten en dan met een geluidsdemper te doden (zie CGVS p. 18), het houdt hoegenaamd geen steek dat u herhaaldelijk op en af reisde én nog naar Kerbala terugkeerde indiende u effectief de milities vreest. Immers, zowel uit de beschikbare informatie, waarvan een kopie in bijlage aan uw administratief dossier is gevoegd, alsook uit uw eigen verklaringen blijkt duidelijk de verwevenheid van de sjiitisch milities in het veiligheidsapparaat (zie CGVS p. 15). Ook al zou u aldus aan een controlepost niet het risico gelopen hebben door de politie te worden tegengehouden of opgepakt noch door de door u gevreesde milities te worden onderschept, gezien hun verwevenheid en samenwerking, was het immers geenszins uitgesloten dat de milities van uw terugkeer zouden worden ingelicht waarna ze aldus de mogelijkheid hadden om u, conform hun 'modus operandi', effectief ergens op te wachten en alsnog te pakken te krijgen. Dat u er aldus geen graten in zag nog herhaaldelijk naar Kerbala terug te keren én u hier in het openbaar te begeven, zet uw beweerde vrees omwille van uw deelname aan de betogingen duidelijk op de helling. Dat u ook nimmer problemen kende bij die herhaaldelijke 'bezoeken' aan Kerbala bevestigt eens te meer dat u niet in het vizier liep."*

Niet alleen strookt het gedrag van verzoeker niet met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn/haar leven zijn/haar land te hebben verlaten, ook het gedrag van zijn broer en vader getuigen allerminst van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Dat verzoekers broer het op 22 maart 2021 nog veilig genoeg achtte om naar zijn werk te gaan in Kerbala, terwijl zijn vader al op 18 maart 2021 (NPO, p. 18) zou zijn benaderd, acht de Raad samen met de commissaris-generaal uiterst bevreemdend. Bovendien kan verzoekers uitleg hiervoor evenmin een verantwoording bieden, nu hij hiermee geconfronteerd door de *protection officer*, simpelweg op reageerde als volgt: *“niets is logisch in Irak”* (NPO, p. 18). Dat verzoekers broer en vader recentelijk en herhaaldelijk terugkeren naar hun families in Kerbala (NPO, p. 19), ondermijnt ten stelligste de door verzoeker voorgehouden vrees. Dit geldt des te meer nu de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing, die de Raad pertinent en draagkrachtig acht, onbesproken worden gelaten in het verzoekschrift en aldus niet worden betwist. Zij worden bijgevolg door de Raad tot de zijne gemaakt: *“Hetzelfde kan immers worden opgemerkt voor wat betreft uw broer en vader. Zij zouden sinds begin april 2020, en dit uit vrees omwille van uw en uw broers deelname aan de betogingen, ‘ondergedoken’ leven, dit tot op heden (zie supra). U verklaarde hierbij uitdrukkelijk dat zij de beslissing namen om sinds april 2020 niet meer thuis te blijven uit schrik thuis gevonden te worden en te worden vermoord omwille van jullie deelname aan de betogingen. Het klemt dan ook ten zeerste dat uw broer, ondanks zijn vrees en ‘ondergedoken’ bestaan, wel nog tot begin april 2021 - ongeveer een jaar lang - zijn werkzaamheden in Kerbala bleef verderzetten. Dat hij niet op dagelijkse basis naar zijn werk moet, kan hier logischerwijs geen ander licht op werpen. Blijkt bovendien dat zowel uw vader als uw broer tot voor kort nog herhaaldelijk naar de ouderlijke woning in Kerbala terugkeerden, dit om uw moeder en het gezin van uw broer die er samenwonen te bezoeken. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, i.c. 26 april 2022, verklaarde u dat hun laatste bezoek dateert van ‘iets meer dan een maand geleden’ - wat dus ergens in maart 2022 moet zijn. Dit alles is niet ernstig in geval van een geloofwaardig relaas en daadwerkelijke vrees. Blijkt immers dat hun ‘verblijven’ in Kerbala ook geenszins in het geniep gebeurden. Zo verklaarde u dat uw broer telkens terugkeert voor ongeveer een week. Zoals hierboven opgemerkt bleef hij ook tot april 2021 naar zijn werk gaan. Uw vader zou dan weer op 18 maart 2021 - bijna een jaar nadat hij ‘onderdook’ buiten Kerbala - op straat ‘in de buurt van jullie woning, toen hij met vrienden samen was’, door de milities zijn bedreigd (zie CGVS p. 5, 6, 7, 17, 18 en 19). Dat ook uw vader en broer, ondanks hun vrees te worden vermoord, er evenmin graten in zien/ zagen om nog meermaals naar Kerbala terug te keren - ook zij dienden hierbij de verschillende controleposten te passeren en konden aldus niet uitsluiten alsnog in handen van de door hen gevreesde milities te vallen - en hierbij nimmer problemen kenden én zij het bovendien ook veilig genoeg achtten wel nog naar huis terug te keren en er te verblijven, wijst er ook in hun hoofde op dat zij niet in het vizier stonden van de milities. Het houdt immers volstrekt geen steek dat zij sinds april 2020 niet meer thuis durfden verblijven ‘uit schrik te worden vermoord’ maar dan wel nog herhaaldelijk naar Kerbala en naar huis terugkeerden. Kan hier bovendien nog de vraag worden gesteld waarom u, uit schrik omwille van uw deelname aan de betogingen, al sinds eind oktober 2019 zou hebben moeten onderduiken terwijl uw vader en broer pas sinds april 2020 besloten onder te duiken. Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat zich in uw hoofde voor april 2020 bepaalde feiten voordeden die uw eerdere beslissing onder te duiken kan verklaren. Evenmin blijken zich in hoofde van uw vader en broer feiten te hebben voorgedaan die hun beslissing om dan vanaf april 2020 onder te duiken kan verklaren.”*

Verzoekers opmerkelijke keuze van luchthaven, om zijn herkomstland te verlaten, werpt eveneens een smet op zijn voorgehouden vrees. Immers, gevraagd van welke plaats hij uit Irak is vertrokken antwoordde verzoeker Bagdad (NPO, p. 3), zijnde zijn laatste plaats van ‘onderduiken’. Dat hij desondanks zijn vermeende vrees om terug te keren naar Kerbala toch besloot om vanuit Bagdad naar Najaf te reizen, wat gelegen is onder Kerbala, om vervolgens van daaruit het vliegtuig te nemen, ontbeert alle logica en doet dan ook mede afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas, zoals ook op goede gronden werd geoordeeld door de commissaris-generaal. De Raad stelt nog vast dat verzoeker, nadat hij hiermee geconfronteerd werd, een uiterst ontwijkende uitleg gaf, namelijk dat de weg van Bagdad naar Koerdistan gevaarlijker is dan van Bagdad naar Najaf (NPO, p. 24), waarmee hij geen enkele verantwoording biedt voor het feit dat hij via de luchthaven van Najaf en niet vanuit Bagdad, Irak heeft verlaten. In zijn verzoekschrift komt verzoeker dan plots met een andere uitleg, namelijk dat de beveiliging in Najaf minder streng is en hij vanaf daar op de snelste manier Irak kon verlaten. Dergelijke uitleg betreft niet alleen een *post factum* uitleg die tot stand lijkt te zijn gekomen na enige reflectie nadat hij geconfronteerd werd met een negatieve beslissing, bovendien betreft het een loutere bewering die niet gestaafd wordt en evenmin verder wordt toegelicht.

5.3.3.2. Vervolgens oordeelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde betrokkenheid als advocaat bij de verdediging van de (families van de) slachtoffers van de betogingen, dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat hij

rechtszaken heeft aangespannen tegen de verschillende milities en evenmin aan de problemen die hij hierdoor zou hebben gekend.

Ter staving van zijn beweringen, legt verzoeker verschillende kopieën van volmachten voor (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 19). Uit de inhoud ervan blijkt dat er zeer uitgebreide volmachten worden gegeven aan verzoeker om op te treden in *“alle mondelinge, feitelijke en procesrechtelijke acties”* en dit *“in alle rechtbanken publiek of privaat, en comités en verenigingen”* teneinde *“zijn recht te garanderen in het starten van alle zaken of het nietig maken, of afstand te nemen van rechten die ermee gerelateerd zijn”*. Zoals de commissaris-generaal terecht vaststelt, bevatten de volmachten geen enkele verwijzing naar de specifieke zaken waarvan verzoeker verklaart gemachtigd te zijn geweest door de (families van de) slachtoffers van de betogingen. Die volmachten ondersteunen verzoekers verklaringen dan ook op geen enkele wijze. Verzoeker kan daarenboven bezwaarlijk voorhouden dat de volmachten van tafel werden geveegd louter en alleen omdat het kopieën betreffen, nu de inhoud ervan wel degelijk aan een onderzoek wordt onderworpen.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift vijf screenshots van twee verschillende WhatsApp gesprekken toe met een weergave van een gesprek tussen hemzelf en zijn confraters, mr. A.A.K. en mr. E.A.J. (stuk 5). Per aanvullende nota voegt hij de vertaling ervan toe (stuk 6). Hij legt uit dat hij bij confraters navraag heeft gedaan over de stukken aangaande zijn cliënten en dat zij hebben geantwoord dat de Iraakse rechtbanken niet toestaan dat die stukken worden opgevraagd. Uit de vertaling ervan blijkt dat er echter gesteld wordt dat de papieren verloren zijn gegaan uit de kast. De Raad stelt bovendien vast dat het slechts gaat om screenshots van een whatsapp-gesprek waarvan niet op objectieve wijze kan worden vastgesteld welke personen aan de conversatie deelnamen en of het gesprek al dan niet geënceneerd is. Daarnaast zijn de kopieën van de screenshots vatbaar voor manipulatie. Bovendien valt de uitleg in de Whatsapp berichten, dat hij die bewijzen zou moeten zoeken in de rechtbank, niet te rijmen met verzoekers eigen verklaring zoals die blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Bij het CGVS verklaarde hij immers dat hij de bewijzen van het werk dat hij deed ergens heeft opgeslagen op een usb en hij zou horen of hij die kan vinden (NPO, p. 21). Zijn verklaringen vinden aldus geen weerslag in de stukken die hij ter ondersteuning ervan tracht voor te leggen. Bovendien, rekening houdend met verzoekers verklaringen dat hij zijn werk zou hebben bewaard op een usb stick, kan de Raad niet inzien dat verzoeker geen andere stappen zou kunnen ondernemen dan het uitwisselen van Whatsapp berichten om elementen die betrekking hebben op de door hem behandelde zaken als advocaat, te bekomen. Er kan geen enkel rechtstreeks verband met verzoekers vluchtrelaas worden vastgesteld zodat deze screenshots op zich geen voldoende bewijskrachtig en overtuigend element vormt dat aannemelijk maakt dat hij in Irak wordt vervolgd door milities. Met zijn betoog in het verzoekschrift is verzoeker aldus niet in staat de pertinente motieven dienaangaande in de bestreden beslissing te ontcrachten. Zij worden door de Raad tot de zijne gemaakt en luiden als volgt: *“Zo moet er allereerst worden aangestipt dat u geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs heeft voorgelegd die uw verklaringen dat u als advocaat van de (families van de) slachtoffers die vielen tijdens de betogingen optrad en klachten indiende tegen de (verantwoordelijken van de) milities. U hiernaar gevraagd wees u naar de verschillende volmachten die u voorlegde. Op deze volmachten zouden duidelijk de namen van de (families van de) slachtoffers vermeld staan alsook de vermelding dat zij u machtigden om in hun naam op te treden en hun rechten te verdedigen. Echter, u legde van deze volmachten louter kopieën voor. Gezien het makkelijk te manipuleren karakter van kopieën kan aan deze stukken dan ook geen bewijswaarde worden voorgelegd. Bovendien gaat het om algemene volmachten zonder enige verwijzing naar de specifieke zaken waarvoor u gemachtigd werd (zie vertaling, en zie CGVS p. 21). Dat u, die in Irak werkzaam was als advocaat wat zoals reeds gezegd niet ter discussie staat - in het bezit bent van volmachten is dan ook niet opmerkelijk. Dat deze volmachten u werden gegeven door de families van de slachtoffers van het geweld dat werd gepleegd door de overheid/milities tijdens de betogingen, blijkt evenwel op geen enkele manier uit deze stukken. U kan geen enkel ander stuk voorleggen dat uw betrokkenheid bij én werkzaamheden voor de (families van de) slachtoffers kan aantonen. U gevraagd naar bewijzen aangaande de zaken waaraan u werkte, en die dus uw verklaringen en beweerde vrees kunnen ondersteunen, stelde u dit niet te hebben. U diende de originele verzoekschriften immers in, zo beweerde u (zie CGVS 21). U erop gewezen dat het weinig aannemelijk is dat u, als advocaat, geen afschrift bijhoudt van de verzoekschriften die u opmaakte, merkte u op dat u wel ontvangstbewijzen kreeg van de verzoekschriften die u indiende, doch deze vermelden niets over de inhoud van de betreffende verzoekschriften (zie CGVS p. 21). U er dan nogmaals op gewezen dat het niet geloofwaardig is dat u van al het werk dat u verrichtte, i.c. de voorbereidingen, eventuele gesprekken die u had met mensen, ea. in het kader van het voorbereiden en opmaken van de verzoekschriften, geen dossiers van deze zaken zou hebben aangemaakt en in uw bezit zou hebben gehad, beaamde u dit wel, maar u wees er terzelfdertijd op dat u geen eigen kantoor had, dat u werkte op andere kantoren en geen eigen computer had (zie CGVS p. 21). Hier werd u er dan op gewezen dat u*

voorheen verklaarde dat u wel aangesloten was bij een kantoor maar **voor uzelf werkte** (zie CGVS p. 4), waarna u plots liet optekenen dat u de stukken wel ergens op een usb of zo heeft opgeslagen maar dit nu niet bij had. U merkte nog op dat u eens zou navragen of de stukken nog ergens te vinden waren (zie CGVS p. 21). Uw wisselende verklaringen dienaangaande doen reeds de nodige vragen rijzen. Het mag overigens ook ten zeerste verbazen dat u, die wel de moeite deed tal van andere documenten voor uw vlucht te verzamelen en voor te leggen, i.c. stukken ter staving van uw rechtenstudies en werkzaamheden als advocaat, uw deelname aan de manifestaties, het geweld dat tijdens de betogingen gepleegd werd alsook betreffende uw echtgenote/schoonfamilie in België én aangaande de activiteiten van uw schoonvader - allemaal stukken die zich op geen enkele manier uitpreken over de problemen die u zou gekend hebben en bijgevolg uw beweerde vrees niet kunnen staven - er dan niet aan zou gedacht hebben noch de moeite zou genomen hebben om *nét* die stukken die uw relaas en beweerde vrees kunnen ondersteunen mee te brengen en voor te leggen. U hierop gewezen, kwam u niet verder dan op te merken dat u uw best gedaan hebt om de documenten te bekomen (zie CGVS p. 21). Het mag duidelijk zijn dat deze loutere bewering ook niet kan overtuigen. Ondanks uw stelling dat u zou navragen of de stukken nog ergens te vinden zijn, vernam de Commissaris-generaal hieromtrent overigens verder niets meer.”

Verzoeker voegt middels zijn aanvullende nota nog een videofragment. Hij legt hieromtrent uit dat deze gestuurd werd naar zijn broer nadat confraters zich naar de rechtbank hadden begeven teneinde stavingstukken te bekomen en waarna zijn hele familie verhuisd is wegens de bedreiging door de milities. De Raad stelt vast dat dit videofragment geenszins de betrokkenheid van verzoeker aantoonde bij de verdediging van slachtoffers. Er kan geen enkel rechtstreeks verband met verzoekers vluchtrelaas worden vastgesteld zodat dit fragment op zich geen voldoende bewijskrachtig en overtuigend element vormt dat aannemelijk maakt dat hij in Irak wordt vervolgd door milities. Mede gelet op de zeer beperkte bewijswaarde ervan, nu het in scène kan zijn gezet, is het geenszins van die aard om, samen bekeken met de door verzoekers afgelegde verklaringen en overige documenten een ander licht te werpen op de hierboven gedane vaststellingen.

Waar hij in zijn aanvullende nota nog toevoegt dat de commissaris-generaal zelf bevestigt dat er zich militiegeweld voordoet in het Zuiden van Irak, komt hij niet verder dan te verwijzen naar algemene informatie zonder zijn eigen vluchtrelaas aannemelijk te maken.

Ook verzoekers verklaringen omtrent zijn concrete werkzaamheden, namelijk het verdedigen van de families van de slachtoffers die vielen tijdens de betogingen in zijn hoedanigheid van advocaat, overtuigen de Raad, net zomin als de commissaris-generaal nu:

i) verzoeker wisselende verklaringen aflegt over het aantal advocaten dat aan zijn dossiers van de slachtoffers werkte. Verzoeker verklaart eerst dat zij met een groep advocaten waren, waarbij hij preciseerde dat dit kwam omdat ‘ze schrik hadden voor de moorden’ (NPO, p. 20) om vervolgens te verklaren dat er slechts drie advocaten met hem meewerkten aan dergelijke zaken (NPO, p. 23). Door in het verzoekschrift voor te houden dat het perfect mogelijk is dat er drie van de vier personen aan één verzoekschrift werken, is hij niet in staat voorgaande inconsistentie te doen opheffen.

ii) het uiterst merkwaardig is dat verzoeker, hoewel hij spreekt van 800 slachtoffers (NPO, p. 15), slechts vier namen kon noemen (NPO, p. 22). Door de *protection officer* verder gevraagd of dit de enige namen zijn die hij zich kan herinneren, antwoordde verzoeker bevestigend (NPO, p. 22). Dat hij gevraagd werd om enkel de namen te geven van de personen die vermeld staan op de volmachten, zoals hij beweert in zijn verzoekschrift, klemt met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud en betreft geen dienstig verweer.

iii) verzoekers desinteresse in het lot van zijn collega-confraters de geloofwaardigheid van zijn relaas niet ten goede komt. Verzoeker gaat er bezwaarlijk vanuit dat de commissaris-generaal zou uitgaan van een verplichting in hoofde van verzoeker in het onderhoud van banden met voormalige confraters. Het gaat hier wel degelijk om zijn directe collega's van wie hij zelf aangaf dat ze alle drie Irak hebben verlaten (NPO, p. 23). Dat verzoeker zich niet heeft geïnformeerd naar hun lot, terwijl hij whatsapp berichten voegt bij zijn verzoekschrift, waarvan hij zelf stelt dat het gaat om gesprekken met collega-advocaten, is uiterst opmerkelijk nu dit volgens zijn gezegden wel degelijk gelinkt is aan zijn eigen problemen.

5.3.3.3. De commissaris-generaal stelt op goede gronden vast dat verzoeker, die reeds op 12 juni 2021 in België is aangekomen, pas op 19 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. De verantwoording die verzoeker hiervoor biedt tijdens het persoonlijk onderhoud, namelijk dat hij zijn vrouw heeft gezien en dan nog even bij haar is gebleven (NPO p. 13), is niet ernstig. Immers, indien verzoeker werkelijk vreest voor vervolging en hiervoor zijn land van herkomst heeft verlaten, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen, ook al is het *in casu* zijn eerste

bezorgdheid om zich te vervoegen bij zijn in België verblijvende echtgenote. Dat verzoeker naliet dit te doen en hij bijna één maand wachtte alvorens de Belgische autoriteiten te verzoeken om bescherming, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid. Bovendien komt het feit dat verzoeker middels zijn verzoekschrift een andere verantwoording tracht te geven, stellende dat hij zich eerder naar het Klein Kasteeltje begaf maar hij twee keer werd weggestuurd wegens drukte, voorgaande beoordeling niet ten goede. Verzoekers betoog kan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing niet doen ombuigen.

5.3.3.4. De overige motieven in de bestreden beslissing worden door verzoeker onbesproken gelaten en worden door de Raad integraal tot de zijne gemaakt.

5.3.3.5. Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, oordeelt de Raad dat er in hoofde van verzoeker geen elementen aanwezig zijn die wijzen op een risico op vervolging of op ernstige schade.

5.3.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de aanvullende nota van 11 augustus 2023 en de beschikbare informatie, zoals deze blijkt uit de daarin geciteerde landeninformatie. Verzoeker legt geen andersluidende landeninformatie voor. De pertinente en draagkrachtige motieven, die specifiek betrekking hebben op verzoekers regio van herkomst, Zuid-Irak, waartoe Kerbala behoort, luiden als volgt:

“Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update) en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds 2013 grotendeels werd bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen.

Sinds het verlies van het laatste grondgebied in Irak voert ISIS een low-level-guerrillaoorlog met als voornaamst doelwitten het Iraakse leger, de politie, de Popular Mobilization Forces (PMF), en lokale gezagsdragers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld door de restanten van de Islamitische Staat in 2022 en begin 2023 op een vergelijkbaar pijl bleef met het jaar daarvoor. Ook in 2022 en begin 2023 is ISIS een ruraal fenomeen en houdt het zich schuil in ontoegankelijke gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het aanvallen uitvoert. Het lagere niveau van geweld toe te schrijven aan ISIS is over het hele land duidelijk voelbaar. Grootschalige aanvallen zijn uitzonderlijk geworden. Zelfmoordaanslagen zijn zo goed als verdwenen, alsook aanslagen met een hoog aantal burgerslachtoffers.

De sjiiitische milities van de PMF hebben in 2020-2021 hun greep op het voormalige ISIS-territorium in Centraal-Irak versterkt. Ook in 2022 wisten de PMF verder aan invloed te winnen, en drongen zij verder door in hoge posities binnen de regering.

De parlementaire verkiezingen van oktober 2021 zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De daaropvolgende regeringsvorming heeft tot grote spanningen geleid tussen de sjiiitische politieke partijen onderling. De politieke strijd die daarop volgde onttaarde in augustus 2022 in een openlijke confrontatie tussen de Sadristen en hun tegenstanders van het meer pro-Iraanse Coordination Framework. Het geweld bleef in Bagdad beperkt tot de Internationale Zone. In Zuid-Irak werden vooral de kantoren van pro-Iraanse milities aangevallen door Sadristische militanten. In Basra kwam het tot schietpartijen in het centrum van de stad. Buiten de door sjiïeten gedomineerde delen van het land is het niet tot rellen of gevechten gekomen. In Noord-Irak en in de rest van Centraal-Irak bleef het rustig. Door bemiddeling uit verschillende hoeken kon een grootschalige confrontatie vermeden worden en trokken de Sadristen zich terug. De slachtoffers die bij deze opstoot van het geweld te betreuren vielen, vielen hoofdzakelijk onder de betogers, zijnde leden van de Sadristische Vredesbrigades, de pro-Iraanse PMF die tegen de betogers vochten, en onder de veiligheidsdiensten. Op 13 oktober 2022 werd Abdul Latif Rashid van de Koerdische partij Patriottische Unie van Koerdistan (PUK) verkozen tot nieuwe president van Irak. Het Iraakse parlement heeft op 27 oktober 2022 de nieuwe regering onder leiding van Mohammed Shya al-Sudani

van de Dawa partij verkozen waarmee de politieke patstelling, die een volledig jaar had geduurd, kon worden doorbroken.

De VS en Iran hebben verder beiden een militaire aanwezigheid in het land. Zowel in 2020 als 2021 kwam het tot vijandelijkheden tussen de VS enerzijds en pro-Iraanse milities anderzijds. De terugtrekking van de Amerikaanse grondtroepen was tegen eind 2021 afgerond, maar dit betekent niet het volledige einde van de Amerikaanse aanwezigheid. Dit heeft tot een hele reeks aanslagen op militaire en andere instellingen van de VS in Irak geleid.

Er blijft nog altijd een beperkte capaciteit voorhanden die soms het doelwit van aanvallen wordt.

Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoekende partij, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar zij afkomstig is. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot haar herkomst uit Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in provincie Kerbala te worden beoordeeld. Het Iraakse zuiden omvat de provincies Babil, Basra, Thi Qar, Kerbala, Maysan, Muthanna, Najaf, Qadisiyah en Wasit. Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update) en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022) blijkt dat de Iraakse autoriteiten de controle hebben over Zuid-Irak. De Iraqi Security Forces (ISF) en de PMF zijn er in alle provincies aanwezig. De tribale cultuur is sterk aanwezig in de zuidelijke provincies van Irak. De plaatselijke stammen spelen dan ook een belangrijke rol in elk aspect van de Zuid-Iraakse samenleving. De negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waren niet rechtstreeks verwickeld in het offensief dat ISIS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. De PMF rekruteerden er wel tal van jongeren om ISIS in de Centraal-Iraakse provincies te bestrijden en ISIS voerde acties uit in Zuid-Iraakse provincies. Ook na de militaire overwinning op ISIS blijven de PMF in het Iraakse Zuiden nadrukkelijk aanwezig.

De terroristische organisatie ISIS is in nagenoeg geheel Zuid-Irak afwezig. De activiteiten van ISIS zijn er grotendeels gelimiteerd tot de provincie Babil. Er is slechts een beperkt aantal veiligheidsincidenten toe te schrijven aan de groepering. Deze vinden voornamelijk plaats in en rond de stad Jurf al-Nasr (voorheen Jurf al-Shakhr genoemd), gelegen in het noorden van de provincie Babil, en hebben de leden van de PMF en de ISF als doelwit.

Na de herovering van Jurf al-Nasr op ISIS in 2014 is de soennitische bevolking verdreven door sjiiitische milities. De sjiiitische milities die Jurf al-Nasr controleren hebben de stad volledig afgesloten voor buitenstaanders. De oorspronkelijke soennitische bevolking kan bijgevolg nog steeds niet terugkeren naar de stad.

Het geweld in Zuid-Irak is voornamelijk tribaal en/of crimineel van aard. Het betreft onder meer inter- of intratribale geschillen, drugscriminaliteit en eengerelateerd geweld. De Iraakse overheid heeft een Joint Operation Command opgericht om het tribale geweld en het militiegeweld in te dijken. Hoewel de autoriteiten hierbij moeilijkheden ondervinden blijft het aantal burgerdoden beperkt. Het geweld van de sjiiitische milities die in het Iraakse Zuiden actief zijn, is voornamelijk doelgericht van aard. De sjiiitische milities zijn eveneens betrokken in smokkelpraktijken en andere criminele praktijken. Personen die de activiteiten van de milities in de weg staan worden bedreigd en geïntimideerd. Het gebeurt dat dergelijk geweld als tribaal geweld afgedaan wordt, daar de autoriteiten de betrokkenheid van de milities niet durven te onderzoeken.

In Zuid-Irak vinden er eveneens geregeld aanslagen plaats op konvoien van de internationale coalitie door middel van IEDs (improvised explosive devices) en raketten. Doorgaans blijven bij deze aanvallen, die een gevolg zijn van de geopolitieke spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran, burgerslachtoffers uit.

Sinds 2011 vinden er regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening waarmee het Iraakse zuiden kampt, aangeklaagd. Net zoals in Bagdad vonden er vanaf 1 oktober 2019 in alle zuidelijke provincies grootschalige anti-regeringsprotesten plaats. De verschillende veiligheidsactoren in Zuid-Irak reageerden met buitensporig, dodelijk geweld op deze protesten. Het uitbreken van de covid-pandemie in maart 2020 en de intrekking van de steun van de Sadristen onderbreekt de protesten tijdelijk, waarna ze in mei 2020 op kleinere schaal hervatten. Ook in 2022 en begin 2023 vonden er in verschillende steden in Zuid-Irak (soms gewelddadige) demonstraties plaats. Hoewel hierbij geregeld gewonden vielen is het dodental dat hierbij werd vastgesteld erg laag. Ook buiten de demonstraties kunnen leiders en activisten het slachtoffer worden van ernstige mensenrechtenschendingen. Het met de betogingen gelieerde geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden naar Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

In de EUAA Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Na een grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in Irak, en meer specifiek in het Iraakse zuiden, sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in juni 2022 zodanig is gewijzigd is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Irak, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.”

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, neemt de Raad de analyse van de commissaris-generaal over. De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Kerbala geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die er naar terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt verder vast dat voor de provincie Kerbala geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de EUAA *Country Guidance Note: Iraq* van juni 2022, p. 200).

Verzoeker brengt alleszins geen informatie bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat hieruit de verkeerde conclusies worden getrokken of die gemaakte appreciatie in een ander daglicht kunnen stellen. Door louter te stellen dat de commissaris-generaal erkent dat er zich in Zuid-Irak nog militiegeweld voordoet, doet hij geen afbreuk aan voorgaande bevindingen.

Aldus worden voorgaande bevindingen, die steun vinden in het rechtsplegingsdossier, door verzoeker niet betwist.

4.4.3. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend drieëntwintig door:

I. FLORIO, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO